

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 593/2023-33

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED]

[REDACTED], proti uzneseniu Úradu inšpekčnej služby ČVS: UIS-125/OISZ-2020 z 25. augusta 2020, uzneseniu Krajskej prokuratúry v Trnave č. k. 1 Kv 8/20/2200-20 zo 6. júla 2021 a upovedomeniu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/3 GPt 115/21/1000-11 z 9. decembra 2021 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a** .
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 5. mája 2022 domáha vyslovenia porušenia zákazu mučenia, krutého, neľudského, ponižujúceho zaobchádzania a trestu podľa čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a zákazu mučenia podľa čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Úradu inšpekčnej služby, útvaru inšpekcie, odboru inšpekčnej služby Západ (ďalej len „ÚIS“) ČVS: UIS-125/OISZ-2020 z 25. augusta 2020 (ďalej aj „uznesenie vyšetrovateľa“), uznesením Krajskej prokuratúry v Trnave (ďalej len „krajská prokuratúra“) č. k. 1 Kv 8/20/2200-20 zo 6. júla 2021 (ďalej aj „uznesenie prokuratúry“ alebo spolu ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“) a upovedomením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. IV/3 GPt 115/21/1000-11 z 9. decembra 2021 (ďalej len „napadnuté upovedomenie“). Sťažovateľ uvádza, že nevie hovoriť slovenským jazykom ani mu porozumieť.

2. Po výzve ústavného súdu sťažovateľ podaním doručeným 21. júna 2022 doplnil svoju sťažnosť okrem iného aj o žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu, pretože to odôvodňujú jeho majetkové

pomery. Žiadal o pridelenie označených advokátov (jeden z nich ho zastupoval v konaní č. k. III. ÚS 85/2022), ktorí odstránia prípadné nedostatky jeho ústavnej sťažnosti. Uvádza, kedy mu bolo doručené napadnuté upovedomenie v slovenskom jazyku a kedy preložené do anglického jazyka.

3. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a vyžiadaného spisu vyplýva, že vyšetrovateľ ÚIS uznesením ČVS: UIS-125/OISZ-2020 z 25. augusta 2020 prerušil trestné stíhanie vo veci prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa, pretože sa nepodarilo zistiť skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie proti určitej osobe. Uznesením krajskej prokuratúry č. k. 1 Kv 8/20/2200-20 zo 6. júla 2021 bola sťažovateľova sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa zamietnutá. Napadnutým upovedomením generálna prokuratúra sťažovateľovu žiadosť z 9. marca 2021 a jej doplnenie z 5. novembra 2021 odložila ako nedôvodné, pričom v postupoch vyšetrovateľa ÚIS a prokurátora krajskej prokuratúry nezistila žiadne porušenia zákona alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu, na ktoré by bolo potrebné reagovať prokurátorským oprávnením.

4. Verejná ochrankyňa práv v upovedomení č. k. 2437/2020/VOP z 10. augusta 2021 (ďalej len „upovedomenie verejnej ochrankyne práv“) uviedla, že sťažovateľ predložil dostatočne silné argumenty na podporu svojho tvrdenia o zlom zaobchádzaní. Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby [redacted] (ďalej len „ústav [redacted]“) neunesol dôkazné bremeno a nepredložil nijaké dôkazy ani hodnoverné vysvetlenie pôvodu zranenia, ktoré by boli spôsobilé vyvrátiť tvrdenie sťažovateľa. Namietané zaobchádzanie považovala za neľudské a ponižujúce v zmysle čl. 3 dohovoru a konštatovala jeho porušenie po hmotnoprávnej stránke.

5. Generálna prokuratúra v napadnutom upovedomení uviedla, že podanie sťažovateľa z 3. septembra 2021 vyhodnotila ako žiadosť o preskúmanie zákonnosti postupov a rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní (ďalej len „žiadosť o preskúmanie“) podľa príkazu generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. 11/2019 z 28. novembra 2019 o postupe prokurátorov pri vybavovaní žiadostí o preskúmanie zákonnosti v predsúdnom konaní (ďalej len „príkaz generálneho prokurátora“). Konštatovala, že okrem výpovede sťažovateľa, výpovede svedka [redacted], ako aj časti znaleckého posudku č. 095/20 vypracovaného znalcom z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia chirurgie a traumatológie [ktorý na jednej strane ako možný pripúšťa vznik zranenia sťažovateľa (zlomenina X. – XII. rebra vľavo bez posunu kostných úlomkov) v zhode s popísaným mechanizmom, ale zároveň uvádza ďalšie možné alternatívy mechanizmu vzniku zranenia] zo žiadneho ďalšieho množstva dôkazov opísaných v uznesení vyšetrovateľa nevyplýva opodstatnenosť ktoréhokoľvek z tvrdení týkajúcich sa mechanizmu vzniku zranenia sťažovateľa. Taktiež nevyplýva podozrenie zo spôsobenia zranení na hlave v oblasti tváre, o ktorých sťažovateľ vypovedal. Tieto dôkazy boli vyhodnotené jednotlivo, ako aj v súhrne s ostatnými dôkazmi. Ako neopodstatnenú vyhodnotila generálna prokuratúra námietku o spôsobení ťažkej ujmy na zdraví. Znaleckým dokazovaním bola doba liečenia a práceneschopnosti sťažovateľa od 29. januára 2020 do 17. marca 2020 posúdená ako neadekvátne dlhá vzhľadom na charakter zranenia, ako aj spôsob liečby, pričom znalec ako primeranú dobu liečenia určil 5 týždňov. Generálna prokuratúra nezistila žiadne relevantné dôvody, pre ktoré by bolo potrebné požadovať od znalca vysvetlenie alebo doplnenie znaleckého posudku.

6. Generálna prokuratúra nezistila dôvody, pre ktoré by bolo potrebné vykonať navrhované doplnenie dokazovania konfrontáciou so svedkami práp. [redacted] a nstržm. [redacted], ktorých výpovede vyšetrovateľ náležite vyhodnotil jednotlivo, ako i v súhrne s ostatnými

dôkazmi. Návrhy pribratia znalca z odboru psychológie na účely posúdenia vierohodnosti výpovede sťažovateľa a vyžiadania zvukových záznamov z 29. januára 2020 z ústavu [REDAKOVANÉ], z ktorých má vyplývať, v akom bol sťažovateľ strachu, strese, hneve a ako hľadal pomoc, generálna prokuratúra vyhodnotila ako presahujúce rámec vykonávaného dokazovania. Dokazovanie bolo vykonávané v rozsahu potrebnom pre zákonné a opodstatnené rozhodnutie, konkrétne podľa § 228 ods. 1 Trestného poriadku.

7. Generálna prokuratúra zrekapitulovala závery upovedomenia verejnej ochrankyne práv, jeho preskúmaním v kontexte žiadosti sťažovateľa bolo potrebné prijať záver, že neobsahuje žiadne skutočnosti, ktoré by spochybňovali postupy príslušných orgánov činných v trestnom konaní. Úlohou prokurátora pri výkone dozoru je dozerať, aby orgány činné v trestnom konaní dodržiavali ustanovenia Trestného poriadku, postupovali v zhode s účelom a so základnými zásadami trestného konania. Musí dbať, aby nikto nebol bezdôvodne trestne stíhaný, nezákonne obmedzovaný v osobnej slobode a v iných základných právach a slobodách. Právne predpisy neposkytujú fyzickým osobám subjektívne právo vyvolať trestné stíhanie konkrétnej osoby. Trestné konanie je plne v dispozícii orgánov činných v trestnom konaní, ktoré zodpovedajú za jeho zákonnosť, odôvodnenosť a šetrnosť práv iných.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Uznesenie vyšetrovateľa, uznesenie prokuratúry a napadnuté upovedomenie neboli správne posúdené. Malo by sa začať trestné stíhanie proti zamaskovanému príslušníkovi [REDAKOVANÉ], ktorý 29. januára 2020 sťažovateľa napadol a spôsobil mu vážne zranenia. Tie sú potvrdené lekáorskými správami a znaleckým posudkom. Kamerové záznamy potvrdzujú, že keď skoro ráno sťažovateľ opúšťal ústav [REDAKOVANÉ], kráčal normálne a bez ťažkostí, avšak pri návrate kríval a kráčal s ťažkosťami. Kamerové záznamy z Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) potvrdzujú, že maskovaní príslušníci boli nahnevaní na sťažovateľa, pretože rozprával s novinárkou čakajúcou pred pojednávacou miestnosťou. Sťažovateľ bol tlačný silou príslušníkmi, potom vstúpili do eskortnej miestnosti a mali so sťažovateľom rozhovor. Sťažovateľ stále kráčal normálne, dokonca je vidieť, že vyskočil na lavičku a snažil sa pozrieť z okna. Na parkovisku, kde došlo k napadnutiu, boli kamery, záznamy z nich však neboli vyhotovené. Existuje výpoveď [REDAKOVANÉ], ktorý bol na cele so sťažovateľom v ústave [REDAKOVANÉ], ktorá potvrdzuje to, čo mu sťažovateľ povedal, keď sa vrátil na celu, a čo videl na sťažovateľovom tele. Viaceré telefonáty, ktoré uskutočnil po návrate z eskorty, potvrdzujú, že sťažovateľ bol v strachu, strese, hneve a žiadal o pomoc a podporu osobitne z palestínskej ambasády. Kamerové záznamy z ústavu [REDAKOVANÉ] potvrdzujú, že príslušníci, ktorí mali službu 29. januára 2020, klamú, osobitne výpoveď [REDAKOVANÉ]. Existoval dostatok dôkazov na obvinenie [REDAKOVANÉ] a malo by byť úlohou súdu uznať ho za vinného alebo oslobodiť z obžaloby pre zneužitie právomoci verejného činiteľa a ublíženie na zdraví.

9. Sťažovateľ žiada ústavný súd o zohľadnenie predchádzajúceho podania vedeného pod sp. zn. IV. ÚS 105/2022, kde podaním doručeným ústavnému súdu 24. marca 2022 sťažovateľ namietal porušenie čl. 3 dohovoru a čl. 16 ods. 2 ústavy napadnutým upovedomením. Uviedol v ňom, že 29. januára 2020 v ranných hodinách v služobnom vozidle Peugeot Boxer zaparkovanom pred budovou okresného súdu počas eskorty naňho zaútočil maskovaný príslušník ústavu [REDAKOVANÉ], dal

mu facku do tváre a udrel ho do rebier päst'ami sprava a zľava, čím mu spôsobil fraktúru X. – XII. rebra na ľavej strane. Tým konal v rozpore s čl. 6 ods. 1 zákona č. 4/2001 Z. z. o Zbore väzenskej a justičnej stráže v znení neskorších predpisov, ide o zneužitie právomoci verejného činiteľa a ublíženie na zdraví podľa Trestného zákona. Uznesenie vyšetrovateľa, uznesenie prokurátora a napadnuté upovedomenie neboli správne posúdené, malo by sa začať trestné stíhanie proti maskovanému príslušníkovi, ktorý na sťažovateľa zaútočil a spôsobil mu vážne zranenia, bolesť a utrpenie. Odkazuje pritom na lekársku správu, na kamerové záznamy, výpoveď spoluväzňa a na svoje správanie po návrate z eskorty. Upriamoval pozornosť aj na záver upovedomenia verejnej ochrankyne práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní ústavný súd potom preskúmal, či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

11. Sťažnosť obsahuje formálne nedostatky, chýbajú náležitosti návrhu na začatie konania, akého konkrétneho rozhodnutia sa navrhovateľ domáha či skutkové a právne dôvody vo vzťahu k tvrdenému porušeniu práva podľa čl. 3 dohovoru, resp. základného práva podľa čl. 16 ods. 2 ústavy.

12. Odôvodnenie ústavnej sťažnosti je podstatnou (osobitnou) náležitosťou ústavnej sťažnosti a od jeho kvality sa v podstate odvíja možnosť prieskumu ústavného súdu (m. m. II. ÚS 102/2019). Ide o neodstrániteľný nedostatok ústavnej sťažnosti, ktorého absencia ústavný súd vedie k rozhodnutiu o jej odmietnutí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde, a to bez potreby vyzývať na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti. V prerokovávanej veci sťažovateľ žiadal o ustanovenie právneho zástupcu, preto ústavný súd nemohol aplikovať uvedené závery o nedostatkoch náležitostí a v zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde najprv posúdil, či ustanovenie advokáta odôvodňujú sťažovateľove majetkové pomery a či nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (I. ÚS 333/2020). Ak ústavný súd zistí, že je daný niektorý z dôvodov na odmietnutie ústavnej sťažnosti, ide o prípad zrejme bezúspešného uplatňovania nároku na ochranu ústavnosti.

13. Ústavná sťažnosť smeruje proti napadnutým rozhodnutiam a upovedomeniu označených orgánov verejnej moci, v ktorých sťažovateľ vidí porušenie svojich práv. Konkrétne nedostatky sťažovateľ uvádza všeobecne ako nesprávne posúdenie, približuje priebeh udalostí a označuje dôkazy, ktoré ho potvrdzujú, tvrdí, že malo byť začaté trestné stíhanie proti označenej osobe a malo jej byť vznesené obvinenie, resp. podaná obžaloba.

14. Čo sa týka označených práv, sťažovateľove námietky je možné podriaďiť pod vecný rozsah označených článkov ústavy a dohovoru, z ktorých vyplýva zákaz, resp. právo nebyť podrobený krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu.

15. Ústavný súd pred ďalším prieskumom ústavnej sťažnosti pre úplnosť uvádza, že akceptoval ústavnú sťažnosť ako podanú včas, lehotu na podanie sťažovateľ odvíja od doručenia napadnutého upovedomenia generálnej prokuratúry o výsledku konania podľa príkazu generálneho prokurátora. To zodpovedá aktuálnej praxi ústavného súdu (I. ÚS 100/2022, III. ÚS 197/2021 a pod.), podľa ktorej ak sťažovatelia postupujú v zmysle príkazu generálneho prokurátora (t. j. uplatnia ho) a po vyčerpaní tohto prostriedku nápravy sa obrátia na ústavný súd v lehote dvoch mesiacov od doručenia oznámenia o vybavení takého podnetu, potom ústavný súd ústavnú sťažnosť považuje za podanú včas.

III.1. K porušeniu označených práv uznesením vyšetrovateľa:

16. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je založená na princípe subsidiarity. To znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv a vecne sa zaoberať iba tými ústavnými sťažnosťami, kde sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Z podstaty tejto ústavnej konštrukcie nepochybne vyplýva, že predmetom prieskumu zo strany ústavného súdu môže byť (v zásade) len také rozhodnutie, prípadne postup orgánu verejnej moci, proti ktorému už sťažovateľ v danom prípade nemá k dispozícii žiaden účinný prostriedok nápravy v zmysle § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 227/2016, II. ÚS 187/2012, II. ÚS 356/2016 a I. ÚS 665/2016).

17. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže, resp. mohol domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred inými orgánmi verejnej moci, musí takúto ústavnú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

18. Proti uzneseniu vyšetrovateľa, ktorým bol zavŕšený jeho predchádzajúci procesný postup, mal sťažovateľ právo podať sťažnosť ako riadny opravný prostriedok podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku (čo aj využil), o ktorom bola oprávnená a aj povinná rozhodnúť krajská prokuratúra (k čomu aj došlo uznesením prokuratúry). Právomoc prokurátora krajskej prokuratúry posúdiť sťažnosť a rozhodnúť o nej tak za daných okolností vylučuje právomoc ústavného súdu opakovane preskúmať napadnuté uznesenie a postup vyšetrovateľa. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

III.2. K porušeniu označených práv uznesením prokuratúry:

19. Vo vzťahu k uzneseniu prokuratúry sťažovateľ využil dostupný prostriedok nápravy, ktorým je podanie na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia vydaného v predsúdnom konaní prokurátorom. Takýto prieskum vykonáva nadriadený prokurátor, a to v zmysle príkazu generálneho prokurátora. Podľa jeho čl. 1 tento príkaz upravuje postup prokurátora pri vybavovaní podania, ktorým sa

podávateľ domáha preskúmania zákonnosti rozhodnutia vydaného v predsúdnom konaní alebo preskúmania zákonnosti postupu prokurátora v predsúdnom konaní vrátane postupu spočívajúceho v preskúmaní postupu policajta v priebehu vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania podľa Trestného poriadku alebo odstránenia prietáhov prokurátora v predsúdnom konaní a ktoré nie je možné považovať za opravný prostriedok alebo iné podanie podľa Trestného poriadku. Príkaz je vyjadrením osobitného oprávnenia generálneho prokurátora podľa § 10 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) vydávať príkazy, pokyny a iné služobné predpisy, ktoré sú záväzné pre všetkých prokurátorov, právnych čakatel'ov prokuratúry, asistentov prokurátorov a ostatných zamestnancov prokuratúry. Také oprávnenie má osobitnú povahu vo vzťahu k ostatným inštitútom zákona o prokuratúre a keďže je príkaz pre prokurátorov záväzný, je postup podľa neho (čl. 6 ods. 4 príkazu generálneho prokurátora spolu s nadväzujúcimi ustanoveniami zákona o prokuratúre) právnym prostriedkom na ochranu základných práv a slobôd podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (IV. ÚS 132/2020, IV. ÚS 420/2020, IV. ÚS 463/2020, IV. ÚS 310/2021). V dôsledku toho ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť aj v časti smerujúcej proti uzneseniu prokuratúry podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

III.3. K porušeniu označených práv napadnutým upovedomením generálnej prokuratúry:

20. Ústavný súd je oprávnený uplatniť svoju právomoc na posúdenie ústavnej akceptovateľnosti záverov generálnej prokuratúry pri vysporiadaní sa s argumentáciou sťažovateľa, ktorú predniesol práve vo svojej žiadosti o preskúmanie doplnenej podaním z 5. novembra 2021.

21. Ústavný súd opakovane judikuje, že trestné konanie od svojho začiatku až po jeho koniec je procesom, v ktorom orgány činné v trestnom konaní pri vykonávaní jednotlivých úkonov a realizácii garancií ochrany práv a slobôd môžu naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po skončení trestného konania možno na ústavnom súde namietat' pochybenia predstavujúce porušenia práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené už v jeho priebehu (III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 197/08, I. ÚS 314/09). Zabezpečovanie ochrany základných práv a slobôd vrátane rešpektovania záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná, nie je iba úlohou ústavného súdu ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti. Túto povinnosť majú rovnako všeobecné súdy ako primárni ochrancovia ústavnosti, ale aj iné orgány verejnej moci na to určené, a to v rámci výkonu svojej právomoci.

22. Vo vzťahu k napadnutému upovedomeniu ústavný súd v prvom rade konštatuje, že jeho podstatným dôsledkom je odobrenie dočasného prerušenia trestného stíhania (ku ktorému došlo napadnutými rozhodnutiami) z dôvodu, že sa dosiaľ nepodarilo zistiť skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie proti určitej osobe. Z povahy napadnutých rozhodnutí posudzovaných ako jeden celok vyplýva, že nejde o rozhodnutia konečnej povahy, ktorými by sa právoplatne rozhodlo o skončení prípravného konania ako časti trestného konania tak, ako by to bolo napr. podľa § 215 ods. 1 Trestného poriadku alebo podľa alebo § 216 ods. 1 Trestného poriadku, alebo podľa § 220 ods. 1 Trestného poriadku. Počas prerušenia trestného stíhania možno pritom vykonávať úkony podľa štvrtej, piatej a šiestej hlavy prvej časti Trestného poriadku (§ 229 tohto zákona) na účely zistenia, či nepominul dôvod prerušenia alebo zaistenia osoby obvinenej (a taký postup je teda úlohou orgánov činných v trestnom konaní).

23. Vydanie rozhodnutia o prerušení trestného stíhania podľa § 228 ods. 1 a 2 Trestného poriadku má len predbežný charakter, v dôsledku čoho v prípade odpadnutia prekážky odôvodňujúcej tento postup je orgán činný v trestnom konaní povinný v trestnom stíhaní pokračovať postupom podľa § 228 ods. 5 Trestného poriadku (IV. ÚS 352/2020). Ústavný súd poukazuje aj na uznesenie č. k. IV. ÚS 280/04-18 z 23. septembra 2004, podľa ktorého «Uznesenie o prerušení trestného stíhania z dôvodu, že sa nepodarilo zistiť skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie proti určitej osobe, je procesným rozhodnutím. V súlade s teóriou trestného práva procesného, ako aj rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), s ktorou sa pre tento prípad ústavný súd stotožňuje, je však uznesenie o prerušení trestného stíhania z uvedeného zákonného dôvodu zákonným spôsobom vybavenia veci, hoci na neurčitú dobu, pričom bez rozhodnutia o pokračovaní v trestnom stíhaní nie je možné vykonávať ďalšie úkony orgánov činných v prípravnom konaní (podobne uznesenie najvyššieho súdu z 18. augusta 1994 sp. zn. Ntv-II 318/94 uverejnené pod Rt 36/98).».

24. Úlohou ústavného súdu ako nezávislého orgánu ochrany ústavnosti je skúmať iba ústavné markanty postupu orgánov verejnej moci a z nich plynúce závery vyjadrené v jednotlivých individuálnych právnych aktoch z toho uhla pohľadu, či neprekračujú rámec ich ústavnej udržateľnosti v konfrontácii so skutkovými a s právnymi okolnosťami tej-ktorej veci. Vzhľadom na už opísanú prechodnosť stavu prerušenia trestného konania nepopierajúceho potrebu naďalej zisťovať a zistiť osobu, proti ktorej by bolo možné vykonať trestné stíhanie, je možné uzavrieť, že trestné konanie o trestnom oznámení sťažovateľa nie je ukončené. Sťažovateľovi nič nebráni využívať ďalšie dostupné prostriedky na ochranu jeho práv, ktorých ochranu sú oprávnené zabezpečiť aj naďalej orgány činné v trestnom konaní. To vo všeobecnosti zakladá dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti v tejto jej časti pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde].

25. Ústavný súd však nerezignoval na poskytnutie materiálnej ochrany ústavnosti, a to predovšetkým s ohľadom na okolnosti a povahu namietaných zásahov do práv sťažovateľa spojené so skutočnosťou, že nie je kvalifikovane právne zastúpený. Pritom vychádzal z toho, že ani prípadné ustanovenie právneho zástupcu by neovplyvnilo skutkový stav veci ustálený v rozhodnutiach orgánov činných v trestnom konaní.

26. Zákaz mučenia a podrobenia krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu sú obsiahnuté takmer identicky v čl. 3 dohovoru a v čl. 16 ods. 2 ústavy (III. ÚS 110/2011), ich úlohou je ochrana jednotlivca pred zásahmi do jeho fyzickej a mentálnej integrity. Ide o absolútny zákaz, ktorý má byť vždy dodržiavaný a prednostne uplatňovaný, čím sa otvára široký priestor na aplikáciu. Ústavný súd zdôrazňuje, že namietané „zlé zaobchádzanie“ musí dosahovať určitú minimálnu úroveň závažnosti, ak má spadať do vecného rozsahu práv podľa uvedených článkov. Vyhodnotenie tohto minima je relatívne: závisí od všetkých okolností prípadu, ako sú napríklad povaha a kontext zaobchádzania, jeho trvanie, jeho fyzické a psychické následky a v niektorých prípadoch pohlavie, vek, zdravotný stav obete (pozri Price proti Spojenému kráľovstvu, č. 33394/96, § 24, ECHR 2001-VII). Tvrdenia o zlom zaobchádzaní musia byť podložené primeranými dôkazmi. Na účely preukázania skutkového stavu Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) používa kritérium dôkazu „nad všetku rozumnú pochybnosť“ („au-delà de tout doute raisonnable/beyond any reasonable doubt“). Taký dôkaz môže vyplývať aj zo súboru indícií alebo nevyvrátených, dostatočne závažných, presných a rovnakým smerom ukazujúcich domnienok

(rozsudky ESLP vo veci Selmouni proti Francúzsku z 28. 7. 1999, bod 88 a Aydin proti Turecku z 25. 9. 1997, bod 73).

27. Sťažovateľ tvrdí, že bol 29. januára 2020 napadnutý počas eskorty z okresného súdu do ústavu [REDAKOVANÉ] príslušníkom Zboru väzenskej a justičnej stráže v služobnom aute stojacom v tom čase na parkovisku. Napadnutie malo mať formu úderov päšťou do rebier a facky do tváre. Je nesporné, že sťažovateľ sa do ústavu [REDAKOVANÉ] vrátil so zraneniami (zlomenina X. – XII. rebra klasifikovaná ako ľahké zranenie zvyčajne nezanechávajúce trvalé následky s dobou liečenia 4 – 5 týždňov). Keďže z pohľadu judikatúry ESLP ide o zraniteľnú osobu nachádzajúcu sa v moci štátnych orgánov (rozsudok Vladimir Romanov proti Rusku z 24. 7. 2008, sťažnosť č. 41461/02), môže vec spadať do rozsahu zaobchádzania zakázaného čl. 3 dohovoru, čo zakladá pozitívny záväzok štátu vykonať účinné vyšetrovanie obhájiteľného tvrdenia o úmyselnom zlom zaobchádzaní (rozsudok Assenov a ďalší proti Bulharsku z 28. 10. 1998, č. 24760/94, § 101).

28. Z dôvodu posúdenia obhájiteľnosti tvrdenia o závažných zásahoch do osobnej integrity ústavný súd posudzoval, či generálna prokuratúra dodržala napĺňanie záväzkov štátu vyplývajúcich z čl. 3 dohovoru. Ústavný súd súčasne dodáva, že niektoré osobitné okolnosti nemali dostatočný význam, keďže dĺžka zaobchádzania bola najviac minútu, miesto zásahu nebolo zvlášť hodné pozornosti (sťažovateľ bol opakovane eskortovaný na uvedený súd). Fyzické a mentálne osobitosti sťažovateľa ako vek, pohlavie či zdravotný stav nemali výraznejší význam. Ako ale už krajská prokuratúra vo svojom uznesení spomenula, sťažovateľ bol v júni 2019 disciplinárne postihnutý za sebapoškodenie a v minulosti (máj 2019) podával trestné oznámenia vo vzťahu k iným incidentom, keď v jednom prípade proti nemu boli použité donucovacie prostriedky.

29. Článok 3 dohovoru je vo všeobecnosti chápaný tak, že ukladá primárne negatívnu povinnosť zmluvným štátom, aby sa zdržali konania spôsobujúceho vážnu ujmu osobám nachádzajúcim sa v jeho právomoci (rozsudok Hristozov a ostatní proti Bulharsku z 13. 11. 2012, bod 111). Ak osoba tvrdí, že bola podrobená mučeniu alebo zlému zaobchádzaniu a obráti sa na orgány činné v trestnom konaní, tie majú v určitých situáciách povinnosť uskutočniť účinné vyšetrovanie. Ide však o povinnosť prostriedkov, nie výsledku. Jej obsahom je zaistiť, že príslušné štátne orgány budú konať kompetentne, efektívne a vynaložia všetku rozumne potrebnú snahu, aby vec riadne vyšetrili, objasnili a aby ich konanie bolo vo všeobecnej rovine spôsobilé vyústiť do potrestania zodpovedných osôb. Orgány musia vždy vynaložiť vážne úsilie, aby zistili, čo sa stalo, a nemajú vychádzať z unáhlených či nepodložených záverov pri ukončení vyšetrovania alebo ako základ ich rozhodnutí. Z judikatúry ESLP vyplývajú nasledujúce požiadavky na vyšetrovanie: i) nezávislosť a nestrannosť, ii) dôkladnosť a dostatočnosť, iii) rýchlosť, iv) verejná kontrola a účasť obete (rozsudok X a ďalší proti Bulharsku z 2. 2. 2021, bod 189, rozsudok Al Nashiri proti Rumunsku z 31. 5. 2018, bod 641).

30. Sťažovateľom uvedené námietky v podstate smerujú len k nedodržaniu druhej uvedenej požiadavky, konkrétne v zložke objektívnosti dokazovania či k hodnoteniu dôkazov. Keďže ich sťažovateľ uviedol aj pred ÚIS a v podaniach adresovaných krajskej prokuratúre či generálnej prokuratúre, bolo povinnosťou, aby tieto skutočnosti označené orgány verejnej moci prešetrili s osobitnou starostlivosťou.

31. Odpovede generálnej prokuratúry v napadnutom upovedomení podľa zistenia ústavného súdu nesvedčia o tom, že by vyšetrovanie zo strany ÚIS, resp. krajskej prokuratúry vykazovalo

nedostatky nezlučiteľné s obsahom označených práv. Na námietku nesprávneho posúdenia nie je podľa názoru ústavného súdu možné zareagovať vzhľadom na jej všeobecnosť konkrétnejšie ako len upriamením na obsah napadnutého upovedomenia, ktoré odkazovalo na opodstatnenosť vydania napadnutých rozhodnutí o prerušení trestného stíhania z dôvodu, že sa nepodarilo zistiť skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie proti určitej osobe. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ opakuje tvrdenia o zlom zaobchádzaní, je potrebné bližšie odkázať aj na detaily záverov napadnutého uznesenia prokuratúry.

32. Uznesenie prokuratúry vychádzalo zo zranenia sťažovateľa utrpého 29. januára 2020 vo forme zlomeniny rebier bez posunu kostných úlomkov podľa znaleckého posudku ako z nespornej skutočnosti. Jeho pôvod bol sporný a dôvodné (rozumné) pochybnosti sa vykonaným dokazovaním nepodarilo odstrániť. Znalecký posudok pripúšťal možnosť vzniku zranenia sťažovateľom tvrdným spôsobom, výslovne však nevylúčil na základe odrenia kože v oblasti zlomeniny jeho vznik nárazom ľavej strany hrudníka na zem, prípadne na stenu. Výpoveď sťažovateľa o bolesti na oboch stranách hrudníka nekorešponduje s nálezom z traumatológie, kde sa sťažovateľ sťažoval len na bolesti ľavej strany hrudníka, kde sú aj popisované objektívne známky zranenia. Tiež po príchode do ústavu [REDAKOVANÉ] neboli na sťažovateľovi popisované prejavy svedčiace o zranení hrudníka. Sťažovateľovu verziu podľa krajskej prokuratúry potvrdzuje nepriamo výlučne výpoveď svedka [REDAKOVANÉ], spoluväzňa, ktorému hneď po návrate z eskorty do ústavu [REDAKOVANÉ] sťažovateľ povedal, že ho zbili kukláči v aute, ukázal mu chrbát, boky a hlavu, kde všade mal červené stopy. S ostatnými dôkazmi však výpoveď sťažovateľa a svedka [REDAKOVANÉ] nekorešpondujú, ostatní svedkovia nepotvrdili zranenia sťažovateľa pred umiestnením do cely so spoluväzňom [REDAKOVANÉ] v uvedený deň. Neboli u sťažovateľa videné ani zistené zranenia, ktoré mal utrpieť na hlave v oblasti tváre. Svedok [REDAKOVANÉ] nepotvrdil verziu sťažovateľa, že zvonil na „bzučiak“ hneď, ako vstúpil do cely, aby nahlásil incident. Naopak, bezprostredne po vstupe sťažovateľa do cely mu sťažovateľ ukázal zranenia a na to sa otvorilo okienko a dali im obed, keď sťažovateľ hovoril s príslušníkom, že chce hovoriť s pedagógom, pretože ho zbili. Tieto rozpory vnášajú do výpovedí sťažovateľa a svedka [REDAKOVANÉ] pochybnosti o ich vierohodnosti. Prvý objektívne zistený poznatok o zranení sťažovateľa mimo nich dvoch bol zaznamenaný po umiestnení sťažovateľa na celu a až po oznámení sťažovateľom boli príslušníkmi prijaté opatrenia na účely lekárskeho vyšetrenia.

33. Z analýzy kamerových záznamov z chodby sektoru F oddelenia výkonu väzby ústavu [REDAKOVANÉ] podľa krajskej prokuratúry v pohybe sťažovateľa prichádzajúceho na celu nespútaného v sprievode príslušníkov približne o 10.46 h nie sú badateľné žiadne anomálie nasvedčujúce bolestiam v oblasti hrudníka v zhode so znaleckým posudkom v časti o typických prejavoch akútnej bolesti hneď po vzniku zranenia. V čase približne 10.53 h a 11.09 h sa pri cele sťažovateľa pristavia dve osoby v modrom oblečení spolu s vozíkom a jedným príslušníkom. V čase o 12.35 h sa pri cele zastavuje príslušník a v čase 13.18 h traja príslušníci z cely vyvádzajú sťažovateľa, v ktorého pohybe je zjavne badateľné, že sa drží za ľavý bok.

34. Podľa krajskej prokuratúry je otázne, prečo sťažovateľ neoznámil napadnutie a nepožadoval kontrolu u lekára bezprostredne po príchode na bránu ústavu [REDAKOVANÉ], prípadne následne referentovi režimu, ktorý sprevádzal členov eskorty až po celu sťažovateľa. S oznámením napadnutia a zranení nepochopiteľne vyčkával až po príchod na celu, čo zakladá dôvodne pochybnosti o priebehu skutkového deja opísaného sťažovateľom. S poukazom na uvedené rozpory

nie je možné hodnoverne vylúčiť ani možnosť sebapoškodenia sťažovateľa, ku ktorému mohlo dôjsť bezprostredne po umiestnení na celu o 10.46 h. Prvý telefonát o tom, čo sa stalo, mal byť v čase 10.50 h. Okrem výpovedí sťažovateľa a spoluväzňa nie je možné žiadnym iným dôkazom hodnoverne ustáliť, čo sa v cele dialo po dobu trvajúcu 4 minúty. Nepriamo o tejto verzii priebehu deja svedčí samotná charakteristika osoby sťažovateľa, ktorý podľa správy ústavu [REDAKOVANÉ] z 26. mája 2020 bol opakovane disciplinárne postihnutý, v jednom prípade za porušenie povinnosti (zákaz predstierať ochorenie, úmyselne si spôsobiť ujmu na zdraví, zhromažďovať, prechovávať alebo užívať lieky nepovolené alebo nepredpísané lekárom alebo ich užívať inak, ako ich povolil alebo predpísal lekár...).

35. Z množstva dôkazov podľa krajskej prokuratúry nevyplýva pravdivosť alebo opodstatnenosť ktorejkoľvek z hypotéz sťažovateľa k mechanizmu vzniku zranenia vo forme zlomeniny rebier. Nevyplýva z nich ani podozrenie zo spôsobenia zranení sťažovateľa na hlave v oblasti tváre. Pretože proti sebe stoja dve verzie skutkového deja a nie je možné vec objasniť ďalšími dôkazmi, postup vyšetrovateľa bol zákonný a správny. Krajská prokuratúra sa vyjadrila aj k námietke nevykonania dôkazov, konkrétne nezabezpečeniu kamerových záznamov z okresného súdu (nemožnosť poskytnutia) a listu od [REDAKOVANÉ] (o skutku sa mal dozvedieť iba sprostredkované od sťažovateľa), nevypočutiu svedkov [REDAKOVANÉ] (bol vypočutý), [REDAKOVANÉ] (nemá relevanciu, vecný a právny význam), „slečny [REDAKOVANÉ]“ a pána „[REDAKOVANÉ]“ (nevideli, nemohli vidieť tvrdený skutok, dozvedieť sa o ňom mohli iba sprostredkované od sťažovateľa).

36. Len okolnosti tvrdené sťažovateľom, nepriamym svedkom a alternatívne závery znaleckého posudku nemôžu podľa krajskej prokuratúry stačiť na vznesenie obvinenia, na čo sa vyžaduje vyšší stupeň pravdepodobnosti, že došlo konkrétnou osobou k spáchaniu skutku vykazujúceho znaky trestného činu. Tento stupeň pravdepodobnosti nemôže byť daný len tým, že poškodený osamotene trvá na svojich podozreniach proti konkrétnej osobe. Na vznesenie obvinenia nepostačuje len to, ak je orgánom činným v trestnom konaní známa totožnosť osoby, ktorá by mala byť podozrivá, ak z dokazovania vôbec nevyplýva záver, akým konkrétnym spôsobom sa mala táto osoba dopustiť trestného činu (napr. ani znalecky sa nepodarí objasniť, či poškodený utrpel zranenie pádom, nárazom ľavej strany hrudníka na zem, prípadne nárazom ľavej strany hrudníka na stenu, resp. či niekto na neho útočil, ak áno, tak akým spôsobom, t. j. či to bolo rukou, kopaním a pod.). Nebolo by preto možné v uznesení o vznesení obvinenia vymedziť skutok v zmysle zákonného ustanovenia, pretože podstatné skutkové okolnosti by si musel vyšetrovateľ v podstate vymyslieť, keďže z dokazovania nevyplývajú a priebeh skutkového deja mohol byť iný. Ak tieto dedukcie postačovali na začatie trestného stíhania vo veci, neznamená to, že stačia aj na vznesenie obvinenia. Prokurátor a vyšetrovateľ zastupujú v trestnom konaní záujmy štátu, a nie poškodeného, nemôžu preto bez ďalšieho vychádzať z prezumpcie pravdivosti tvrdenia poškodeného a nepravdivosti tvrdení, ktoré jeho verziu nepotvrdzujú. Vyšetrovateľ preto správne pristúpil k vyhodnocovaniu dôkazov, dôvodne dospel k záveru, že nie je možné zistiť a preukázať skutočnosti, ktoré by dostatočne odôvodňovali záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, resp. tvrdenie o spáchaní stíhaného skutku podozrivým [REDAKOVANÉ], teda nezistili sa skutočnosti, ktoré by dostatočne odôvodňovali postup podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku.

37. Generálnou prokuratúrou odkazovaný alternatívny priebeh vzniku zranení sťažovateľa (bližšie uvedený v napadnutých rozhodnutiach) je podľa názoru ústavného súdu dostatočne presvedčivý na spochybnenie verzie uvedenej sťažovateľom a má rozumné previazanie s vykonanými dôkazmi

(rozsudok Salman proti Turecku z 27. 6. 2000, sťažnosť č. 21986/93, bod 100). Sťažovateľovo trvanie na jeho verzii skutkového deja preto nevykazuje v spojení s ostatnými vykonanými dôkazmi požadovaný dôkazný štandard „nad všetku rozumnú pochybnosť“. Odkazované rozpory vyvolávajú pochybnosti vo vzťahu k sťažovateľovej verzii udalostí na vyslovenie záveru, že zranenia, ktoré sa našli na jeho tele, boli výsledkom útoku príslušníka eskorty. V tomto smere osobitne krajská prokuratúra odôvodnila, že závažné domnienky prítomné v čase začatia trestného stíhania po vykonaní dôkazov nepostačovali ani vo svojom súbore na obvinenie konkrétnej osoby.

38. Podľa ústavného súdu sťažovateľ neuviedol také nedostatky vyšetrovania, ktoré by cielene znemožňovali ustáliť v trestnom konaní príčinu vzniku zranení, čo by viedlo k nedodržaniu požadovaného štandardu. Ústavný súd považuje za oprávnenú námietku sťažovateľa týkajúcu sa nezabezpečenia kamerových záznamov z parkoviska súdu, čo kontrastuje so zabezpečením ostatných kamerových záznamov z budovy okresného súdu, to však úplne nevedlo k znemožneniu zistiť, čo sa sťažovateľovi stalo. Sťažovateľ nespochybnil v dostatočnej miere, že orgány činné v trestnom konaní podnikli všetky rozumné a dostupné kroky na zabezpečenie dôkazov o incidente. Neuviedol žiadne skutočnosti o unáhlenosti či nepodloženosti niektorého z nosných záverov vedúcich k prerušeniu trestného stíhania. V zásade odkazuje len na skutočnosti, ktoré boli predmetom hodnotenia orgánmi činnými v trestnom konaní, s ktorým nevedie ani bližšiu polemiku, ale len všeobecne označuje výpovede za nepravdivé a opakuje priebeh udalostí z dňa incidentu.

39. Úlohou ústavného súdu nie je nahrádzať hodnotenie skutočností uskutočnené orgánmi činnými v trestnom konaní svojím vlastným hodnotením. Hoci v prípadoch týkajúcich sa článku 3 dohovoru je pripravený byť kritickejší k záverom príslušných orgánov, za normálnych okolností vyžaduje presvedčivé dôvody na to, aby sa mohol odkloniť od ich skutkových zistení (m. m. rozsudok Cestaro proti Taliansku zo 7. 4. 2015, č. 6884/11, bod 164). Námietky sťažovateľa spočívajúce v odlišnom hodnotení dôkazov ústavný súd vzhľadom na odpovede obsiahnuté v napadnutom upovedomení a napadnutých rozhodnutiach považoval len za prejav nespokojnosti s posúdením bez presahu do možnosti vyvolať porušenie záruk vyplývajúcich z označených práv.

40. Orgány činné v trestnom konaní svoj záver uviedli po detailnom zohľadnení okolností prípadu a ústavný súd v opísanom hodnotení dôkazov nezistil nekonzistentnosť. Za prítomnosti už uvedeného vysvetlenia zo strany generálnej prokuratúry ústavný súd považuje za obťažné vyvodiť pre generálnu prokuratúru nepriaznivý záver, a to napriek tomu, že v upovedomení verejnej ochrankyne práv táto dospela k záveru o porušení čl. 3 dohovoru v jeho hmotnoprávnej stránke, s čím sa však generálna prokuratúra tiež vysporiadala. Vcelku uvedením uspokojivého vysvetlenia na námietky sťažovateľa o zlom zaobchádzaní podľa názoru ústavného súdu generálna prokuratúra uniesla dôkazné bremeno, ktoré ju vzhľadom na obhájitelnosť tvrdenia sťažovateľa ťažilo.

41. Povinnosť podľa čl. 3 dohovoru viesť účinné vyšetrovanie týkajúce sa podozrenia zo zlého zaobchádzania sa týka využitia prostriedkov, a nie samotného výsledku. Inými slovami, povinnosť orgánov vyšetriť a stíhať takéto skutky nemôže byť absolútna, keďže je zrejmé, že viaceré trestné činy zostávajú nevyriešené a nepotrešané napriek vážnym a rozumným snahám štátnych orgánov. Štát ťaží povinnosť skôr v zmysle, aby bolo zabezpečené, že sa uskutoční riadne a adekvátne trestné vyšetrovanie a aby zapojené orgány konali kompetentným a efektívnym spôsobom. Zohľadniť je možné praktické ťažkosti, ktorým môžu čeliť orgány pri vyšetrovaní trestných činov. Na vyslovenie záveru o porušení pozitívneho záväzku podľa čl. 3 dohovoru musia byť namietané nedostatky významné. Ústavný súd sa v takýchto prípadoch nezaoberá všetkými chybami alebo opomenutiami

vo vyšetrovaní, resp. v súdnom konaní, nemôže nahrádzať príslušné orgány vybavené právomocami na hodnotenie okolností prípadu. Nemôže pochopiteľne rozhodnúť ani o otázke zodpovednosti podozrivého páchatel'a za spáchanie trestného činu. Právo oznamovateľa porušenia práv (zákazov) podľa čl. 3 dohovoru a čl. 16 ods. 2 ústavy nezahŕňa právo na vznesenie obvinenia proti označenej osobe či na jej odsúdenie.

42. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že ústavná sťažnosť sťažovateľa neumožňuje dospieť k dôvodnosti záveru o porušení označených práv v jeho hmotnej časti (porušenie zákazu zlého zaobchádzania), ako aj v časti procesnej (účinnosť vyšetrovania zlého zaobchádzania) v prípade, ak by bola prijatá na ďalšie konanie. Vychádzajúc z uvedených dôvodov, ústavný súd dospel k záveru, že je potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde, konštatujúc, že niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým upovedomením generálnej prokuratúry a námietkami o porušení označených práv podľa čl. 16 ods. 2 ústavy a čl. 3 dohovoru.

III.4. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom:

43. Ústavný súd následne dospel k záveru, že v danom prípade u sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom (ako to vyplýva z časti III tohto uznesenia) je zrejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015, II. ÚS 193/2020). Keďže nebol splnený jeden z nevyhnutných predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovel (bod 2 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. novembra 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu